

128
да не бадат познати от любопитните люде, които въпреки късния нощен час, излиза пред портите и се трупаха на кичури по прозорците. Кой бе заболял, кои бяха близките му, не биваше да се знае, докде не минеше известно време и опасността от зараза в семейството не изчезнеше. Щом станеха три месеца откак болния биваше закаран в приюта и в дома му не се явяваше втори случай, на близките се разрешаваше да излязат и да обадят за станалото. Но този път всеки знаеше коя бе нещастната жена, която завинаги се прощаваше със света. Затова не само светлината на пламтящите борини будеше запалите. Всеки искаше да зърне за последен път осанката на тая, която се отделяше от живота.

Шествието спря пред градските врати, пазаците отвориха тежките, ковани съсъ желязо порти и мрачната дружина мина по спуснатия мост над рова. Когато се отделиха на две поприща, мнозина се върнаха обратно. Други я изпратиха посред път. Малцина стигнаха до оградата на приюта, където болната трябваше да мине сама през ширько отворените порти. Там клирът щеше да отправи към нея облаци уханен тамян. Един пресвитер щеше да хвърли над главата ѝ пръст взета от гробищата, а най-старият духовник щеше да каже: "Умри за света и се роди за Бога. От пръст беше, на пръст ще се превърнеш". Болната минаваше прага на портите, съпроводена от плачовете на родните. Портите се затваряха след нея. И никой вече нямаше да я види.

Между тия, които се върнаха посред път, бяха и неколцина от съзаклятниците.

Те хвърлиха наметките си в един ров и бързо се отправиха към жрънката.

Там *мнозина бяха* съзаклятниците бяха насядали на дървените пейки, които обикаляха край стените, други се събираха на купчини в *вълките* и шъпнеха, като неволно се озъртаха, сякаш се бояха и стените да нямат уши. При всяко пристигане на нов другар, те трепваха и млъквах